

τάς ἐν τῷ μεταξύ ὁδοὺς ἀφίκετο ἐν Ἰένῃ καὶ μετ' ὀλίγον συγκατεριβμήθη μετὰ πῶν ἐν τῷ ξενοδοχείῳ ἢ «Ἐλατος» ξενιζομένων. Ὁ Γκαϊτε κατοικῶν ἐν τῷ ξενοδοχείῳ ἐκείνῳ φύσει συμπαθὴς καὶ φιλάνθρωπος, ἔλαβε μέγα ἐνδιαφέρον ὑπὲρ τοῦ πάσχοντος τέκνου τοῦ ἀτυχοῦς χωρικοῦ, καὶ συνέστησεν αὐτὸ εἰς φίλον του Ἰατρον. Δυστυχῶς ἡ νόσος ἤδη εἶχε πλέον καταστῆ ἀνίατος, καὶ ὁ Ἰατρός ἤναγκάσθη νὰ ὁμολογήσῃ τὴν ἀπελπισίαν του· περίλυπος τότε ὁ χωρικός ἔλαβε καὶ αὖθις ἐν ταῖς ἀγκάλας αὐτοῦ τὸν πάσχοντα υἱόν του, καὶ ἐφιππεύσας ἀνεχώρησε καλπάζων ἐξ Ἰένης διαθυγόμενος εἰς τὸ χωρίον του λησμονήσας ἐκ τῆς συγκινήσεως νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸ ξενοδοχεῖον ἵνα ἀποχαιρετήσῃ τὸν Ποιητὴν κακῇ μοίρᾳ πρὶν ἢ φθάσῃ εἰς τὸν οἰκίσκον του ὁ χωρικός τὸ πάσχον τέκνον του ἐξέπνευσεν εἰς τὰς ἀγκάλας του....

Ὁ Γκαϊτε μαθὼν τὴν θλιβεράν ταύτην ἔκδοσιν τῆς ἀσθενείας τοῦ τέκνου ἐκείνου ὑπὲρ οὗ ποσοῦτον συνεπάσχιζε, ἐκλείσθη παραχρῆμα εἰς τὸ δωμάτιόν του, καὶ ἔγραψε τὸ ἄθνατον ποίημα.

## ΠΟΙΗΣΙΣ

Τῷ ἀγαπητῷ μοι

ΚΩΝΣΤ. Φ. ΣΚΟΚΩ

Σὲ ἐννοῶ· τὴν ἔκστασιν μαντεύω τῆς ψυχῆς σου·  
Μεθύσκειται εἰς ὄνειρον γλυκὺ τοῦ παραδείσου·  
Ἐκτείνουσα τὰς πτέρυγας καὶ ἄνω τῶν αἰθέρων  
Εἰς τοὺς γλαυκοὺς ὀρίζοντας πλανᾶται τῶν ἀστέρων·  
Ἐμπρός της ἀκτινοβολοῦν τῶν οὐρανῶν οἱ θόλοι  
Καὶ εἶν' ἀγγέλων ρεμβασμοὶ οἱ ρεμβασμοὶ τῆς ὁδοῦ.

Ἐκεῖ ποῦ ζῶσιν αἱ ψυχαὶ καὶ τρέφουν τὴν καρδίαν  
Παλμοὶ μεγάλοι, μέλποντες ἀγγέλων μελωδίαν,  
Κ' αἱ γόησαι ἐλπίδες της ἀναπτεροῦνται πᾶσαι,  
Εὐδαίμων μὲ τὸν ἄγγελον ἐκεῖνον συναρτᾶσαι  
Καὶ πάλλουν αἱ καρδίαι σας ἐν μέσῳ τοῦ ἀπείρου  
Εἰς ῥοπήν ἀρρητον ἀγγελικῶν ὀνείρων.

Τὰ προκαλοῦντα θέλητ' ἐλπεῖν καὶ τὰ θαυδοῦντα κάλλη  
Σαρόναι τὸ φθινόπωρον καὶ ἡ ἀγεμοζάλη,  
Καὶ μόνον θάλλει τῆς ψυχῆς τὸ κάλλος αἰωνίως·  
Μὲ τὸν χρυσὸν δὲν γίγνεται γλυκύτερος ὁ βίος·  
Ὁ ὄγκος τοῦ ὀνόματος, ἡ δόξα, ἡ λαμπρότης,  
Συνήθως εἶνε δάκρυα, φεράκη, ματαιότης.

Ἄς κύπτουν ἄλλοι, ταπεινοὶ τοῦ πλοῦτου δορυφόροι,  
Ἄς λάμπη εἰς ἀδάμνητας ἡ ὠχρίῳσα κόρη·  
Ἐν δάκρυν ἀδαμάντινον τῆς «Καρολίνας» μόνον  
Ἀνακονφίξει συμφορὰς, τοὺς πόνοὺς βαλσαμόρων,  
Καὶ ἐν γλυκὺν μειδίαμα ἐγκλείει εὐτυχίαν  
Κεῖ ἐν γλῆμά της τὴν ζωὴν καὶ τὴν ἀθανασία.

Ἡ μοῖρα γράφει κάποτε τὸν βίον μας μὲ αἷμα  
Καὶ μάρτυρος ἀκάνθινον μᾶς προορίζει στέμμα·  
Ἐν μέσῳ πλήρ τῶν συμφορῶν, ἐν μέσῳ τῶν δακρύων  
Πολλάκις ἀκτινοβολεῖ ἐράσμιον καὶ θεόν  
Τὸ μεγαλεῖον τῆς ψυχῆς καὶ τὸ ἐμπνέον κάλλος  
Καὶ λησμονεῖται τῆς ζωῆς ὁ πόνος καὶ ὁ σάλος.

Εἰς τὸν ἀγῶνα τῆς ζωῆς, τὸν μοχθηρὸν, ἀνδρίζου·  
Εἰς τὸ γλυκὺ σου ὄνειρον ἐντρέφα καὶ βοθίζου,  
Καὶ εἰς ἀποροήτευσις ποτὲ μὴ ἐξυπνήσῃς·  
Ὁ βίος εἶν' ἀβύστος μὲ μόνον ἀναμνήσεις.  
ὦ! πίστενε καὶ ἐλπίε, ἀγάπα καὶ εὐτύχει  
Καὶ τὸ γλυκὺ σου ὄνειρον ὡς συμπληρώσ' ἡ τύχη...

Ἄργος, Δεκεμβρίῳ 1885.

Δ. Κ. ΒΑΡΔΟΥΝΙΩΤΗΣ

## ΛΑΤΡΕΙΑ

Τῇ δεσπούνῃ Α. Κ.

(Αἰτήσῃ τοῦ φιλάτου μου Ν. Χ.)

Μακρὰν σου μόρος κ' ἔρημος πλανῶμαι ἐν ἀνία,  
Τὴν συμπαθῆ σου καλλονὴν ἀναπολῶν καὶ κλαίω,  
Τὰ πάντα βλέπει μελὰν ἡ τλήμων μου καρδία,  
Ἀφ' οὗτου δὲν συνήρτησα τὸ βλέμμα σου τὸ κατὸν.

Ἐρώτησον ἂν δυσπιστῆς τὴν αὔραν ἥτις πνέει  
Καὶ μὲ πτερὰ ἀόρατα τὴν κόμην σου θωπεύει·  
Νὰ μάθῃς ἡ καρδία μου πόσον πονεῖ καὶ κλαίει,  
Καὶ πόσον ἡ ταλαίπωρος ἀκόμη σὲ λατρεύει.

Σὺ εἶσαι μόνη ἐπὶ γῆς παρήγορος ἐλπίς μου,  
Ὡς οὗ βαρύνθης ταφῇ εἰς τὸ μοιραῖον χῶμα·  
Ἀλλὰ καὶ τότε θ' ἀντηχοῦν οἱ στόνοι τῆς ψυχῆς μου,  
Πενθίμως εἰς τοῦ οὐρανοῦ τὸ ἀστερόεν δῶμα.

Καὶ σὺ, ὦ κόρη θελκτικῇ, ψυχῇ περιηλυμένη,  
Ζῆθι ὀλβία κεῖ εὐτυχής, καὶ πάντοτ' εὐδαιμόνει,  
Αἱ θλίψεις καὶ οἱ στεναγμοὶ εἰς σὲ νὰ μένουν ἔξω·  
Καὶ τὴν ποροῦσαν δι' ἐσὲ καρδίαν μὴ λησμένει.

Ἐγραφον ἐν Μήλῳ μηνὶ Ἰουλίῳ 1885.

Γ. Θ. Κ.

Τῷ φιλάτῳ μοι Ο. Β.

Ὁ χρόνος ἐκ τῆς μνήμης μας τοὺς φίλους διαγράφει,  
καὶ τοὺς καλύπτει λήθης πλᾶξ, ὡς τοὺς νεκροὺς οἱ τάφοι.  
Τοιοῦτον εἶνε δυστυχῶς τὸ πνεῦμα τοῦ Αἰῶνος.  
Κεῖ δ' ἀγαπᾷς, ὦ θὰ εὐρεθῇς μὲ τὴν ἀγάπην μόρος.  
Ἐν Πειραιεῖ 24 Δεκεμβρίου 1885.